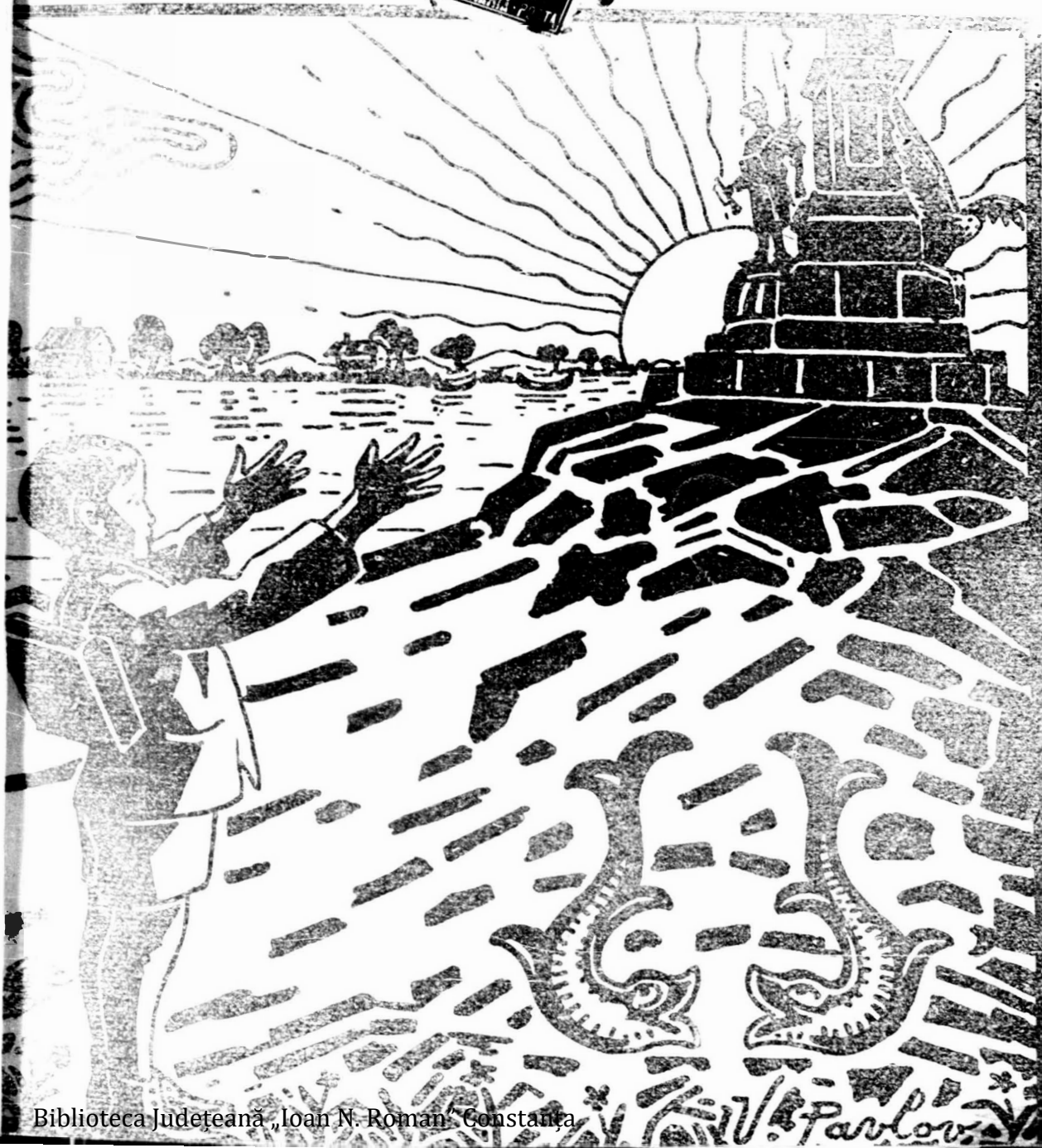

REVISTA Consilului Dobrogean

REVISTA COPILULUI DOBROGEAN

apare lunar sub auspiciile asociației învățătorilor,
secția Tulcea și sub conducerea următorului comitet :

D. DOGARU-învățător

Ing. A. POPESCU-profesor

Pictor V. PAVLOV-profesor

IOR. PETRACHE-învățător

REDACȚIA :

CONST. PETRACHE

revizor școlar

AD-ȚIA

N. DAMIENESCU

înv. Str. Mahmudiei 45

Abonamentul anual 40 lei

Abonamentul de sprijin 80 lei

SUMARUL :

1) Minunatele călătorii ale lui Ionică Gâtscurt	<i>D. I. Dogaru</i>
2) De vorbă cu Revista noastră	<i>Glumici</i>
3) Povestea orașului Tulcea	<i>Nenea Nicu</i>
4) Mamă (Poezie)	<i>Păinait Cerna</i>
5) Amintiri dintr'o vacanță	<i>Mateiescu Cornelia</i>
6) Portul Tulcea	<i>Ianculescu E.</i>
7) Din copilărie	<i>Popadopol G.</i>
8) Iepurașul	<i>Alex. Gălățeanu</i>

Să învățăm jucându-ne (*Dumitriu Eugenia*)
(*Ianculescu E.*)

Puțină veselie

—Poșta Redacției—

MINUNATELE CĂLĂTORII

ALE LUI

IONICĂ GÂT-SCURT

de D. I. DOGARU

Vă mai aduceți aminte, copii, de Ionică Gâtscurt? Va să zică nu l-ați uitat? Cine ar putea să-l uite așa de repede pe Gâtscurt, băețușul sburdalnic care venia prin clasa noastră, asculta lecțiile și într-o bună zi ne pomeneam că o șterge și nici nu mai vrea să mai audă de școală.

Prin luna Mai când cireșul din fața clasei se rumenea de cireșe coapte, el se cățara până în vârful lui și de acolo ciugulea pe cele mai coapte și vile arunca vouă pe fereastra deschisă, de vă prăpădeai de râs de îndrăzneala nemaipomenită a lui Gâtscurt.

Gâtscurt!! Voi i-ați zis așa. Avea gâtul așa de scurt încât, aproape nu se cunoștea unde se lipește capul de trup. Și cât nu m'am străduit eu și voi să-l ținem în clasă, dar de unde? Se vede că nu-i plăcea cartea și pace. Bunicuța îi cumpăraseră și lui o tăbliță nouă, dar el se vede, că nu avea plăcere să se imprietenească cu ea. Când căzuse cea dintâi zăpadă în iarna aceia, cine era în fruntea convoiului de săniuțe? Când apa lacului se făcuse ca oglinda, cine aluneca, ca un fulg cu patinele? Gâtscurt! Era prietenul vostru de săniuș și patine, mare meșter la bile și arșice. De câțeva vreme nu-l mai vedeam și întrebam ce s'o fi făcut băiatul! Când colo, aflu, lucruri cari m'au imărmurit! Nici vouă nu v'ar veni să credeți, voi ca-

Din dorintele copiilor :

N'am să mă gândesc numai la binele meu, ci la binile urmaşilor mei

Biblioteca Județeană „Ioan N. Roman” Constanța

ce le credeți pe toate. Gâtscurt a ajuns căpitande vapor! Am să vă lămuresc îndată. Adeseaori l-am întâlnit l-a galeria Cinematografului „Select” din Tulcea. Il urmăream cu câtă atenție privea el jurnalele filmelor sonore cari arătau, călătoriile vapoarelor în largul mărilor și al oceanelor. Privirile li scânteiau, iar inima li bătea ca un ceasornic. Ar fi vrut să fie și el pe valurile furioase ale mării, să se lupte, să înfrunte primejdiile, să birue la sfârșit. Gânduri de călătorie îndepărtată îl năpădeau. Noaptea visa meleaguri străine. A doua zi se trezia mahnit, că totu! a fost un vis. Ar fi vrut să plece în lumea largă, dar n'avea cuce. Bunica era bătrână și sărmană și nu avea pe lângă casă decât pe Haiduc, câinele din curte și pe Sisi, un gânsac voinic.

Haiduc și Sisi erau tovarășii lui dragi. Vorbea cu ei cum vorbesc băieții între dâșii și, minune! câinele și gânsacul îl înțelegeau pe el și el îi înțelegea pe ei. Nu ieșia unul din vorba altuia și nimic nu făceau fără să se sfătuiască, toți trei.

Într-o zi Ionică Gâtscurt chemă în fundul curții pe Haiduc și pe Sisi. Ei se așează pe butucul de spart lemne, câinele stătu sprijinit în coadă și pe picioarele de dinapoi, așa cum stau câinii când ascultă, cu înțelepciunea ce le-a fost dată dela Dumnezeu, vorbele stăpânului; iar Sisi stătu în picioare cu gâtul întins spre stăpânul său.

— Prieteni, glăsu Ionică Gâtscurt, vreau să pornesc în lume să-mi caut norocul. Bunica e tare plină de nevoi și așa vrea s'o ajut, eu măcar, cu ceva. M'am gândit că poate voi da peste vre-o comoară. Am auzit că în Marea Neagră se află o insulă fermecată, unde sunt ținute comori mari. De vom da peste ele, atunci Haiduc și tu Sisi, vom fi bogați, vom trăi în belșug și nici voi nu veți mai duce lipsă de mâncare și de căldură.

— Și cum vei face această călătorie, când n'ai nici un ban și nici bunica n'are deunde să te ajute? îl întreabă Haiduc.

Vedeți aici este cheia secretului meu. De aceia v'am adunat aici, să ne sfătuiți ca oamenii și să punem lucrurile la cale, bine.

Să vedem, să vedem, ardem de nerăbdare, izbucniră într'un glas Sisi și Haiduc.

Ionică Gât scurt, luă o mutră serioasă, de om cu mare trecere. Sisi și Haiduc îl priveau din ce în ce cu mai mare interes.

— Eu sunt căpitan de vapor !
Ați înțeles ?

— Dar unde îți este vaporul ?

— Vaporul ? Vaporul vei fi chiar d-ta nepriceputule, i se adresă Ionică lui Sisi. Tu plutești ca și un vapor, ba mai bine. De vapoare scufundate am mai auzit și am văzut la „Select“ o sumedenie, dar un gânsac scufundat, nu mi-a fost dat să văd în viața mea.

— Asta e adevărat, recunoscără rușinați Haiduc și Sisi.

— Ei, ce mai la deal și ce mai la vale : Sisi, tu vei fi vaporul meu ! Eu voi încăleca pe spinarea ta și vom porni pe Dunăre la vale, în căutarea norocului. Te prinzi la asta ?

— Mă prind, răspunse bucuros Sisi, care ardea de aceeași dorință ca și Ionică Gâtscurt, tovarășul său.

— Dar pe mine nu mă luați ? scânci bosumflat, Haiduc.

— Nu, Haiduc ! tu rămâi cu bunica, li poți fi o mână de ajutor în lipsa noastră. Călătoria e lungă și nu știm când ne vom întoarce. Bunicuța e bătrână, iar tu ești un câine isteț. Vei avea grijă de casă și-i vei ține de urât cât vom fi departe.

Dacă e așa, eu rămân să-mi fac datoria mai departe.

Sisi începu să țopăie. Haiduc rămase mâhnit. Avea să se despartă de prietenii săi dragi, chiar în dimineața aceia și cine știe pentru câtă vreme. Noaptea o petrecură, fiecare în culcușul său. Ionică își făcea planuri. Haiduc plânse toată noaptea. Nici Sisi nu putu dormi. Dinspre ziuă doar ațipi. Se făcea că ajunseseră în Marea Neagră. Aici o furtună, un uragan, mai bine zis, le eși în cale, trimis de furia unui Smeu, care avea în stăpânire comorile din insula fermecată. Talazuri cât casa îl săltau încoace și încolo, când o sguđitură puternică puse capăt visului.

— Ei, prietene, scoală că-i ziuă. Ionică Gâtscurt era gata de mult.

Sisi se frecă rușinos la ochi.

— Mă furase somnul tocmai acum în zori și visam un vis așa de grozav!.

— Nu-i nimic...asta înseamnă că ne va merge bine...
În prag bunicuța cu fața brăzdată de lăcrămi sărută pe nepoțel, îi dăruie o cruciuliță de argint, pe care avea s'o poarte la gât și care îl va apăra de primejdii. Pe Sisi îl mângâie duios și ne mai putându-și stăpâni plânsul zise:

— Dumnezeu să vă aibă în sfânta lui pază, dragii mamei. Să veniți sănătoși!

Haiduc îi însoțește până la malul Dunării. Când ajunseră aici, o sumedenie de copii îi așteptau. Gâtscurt se uită întrebător la Haiduc și la Sisi pentru a afla cine făcuse o asemenea nesocotință de a da veste copiilor din oraș, de plecarea lor. Înțelese numai decât, că Sisi era cel cu *sfoara*. Îl știa cam limbul. Sisi plecă fruntea în jos, rușinat. Ionică zâmbi iertător. Băieții se grăbiră în jurul lor cu sumedenie de întrebări. Tovarășii de joacă se mândreau că din mijlocul lor s'a ridicat un așa de îndrăzneț marinăr.

Când Ionică, încălecând pe spinarea lui Sisi, ridică în sus drapelul cu tricolorul românesc, copiii izbucniră în chiote de isbândă:

Drum bun, prietene iubit
Drum bun, în largul zării
Să porți cu fală tricolorul
Pe malurile Mării.

Unda liniștită a bătrânului fluviu îi scurgea pe nesimțite către larg. Pe mal rămase un câine amărât, frânt de mâlnire. El nu chiotea. Din ochi îi curgeau lăcrămi de durere: Era Haiduc. Uraleele și cântecele copiilor îi petrecură până scăpătară după cot, la vale Sisi inota ușor. Apropiindu-se de satele Pr. Carol și Carmen Sylva, mare le fu mirarea văzând sute de copii așezați dealungul malului drept, cu buchete de flori și stegulețe tricolore. Urale sgromotoase îi întâmpinău:

— Ura, Ura, Trăiască Ionică Gâtscurt, viteazul marinăr dob ogean.

Către seara se vedea Sulina. Aici trebuiau să-și îndeplinească formalitățile vamale și cele de frontieră. Nu puteau părăsi noaptea, simpaticul port dunărean. Traseră la debarca-

derul N. F. R. Aici îi aștepta școala primară de băieți, gimnaziul și alte sute de copii dela școalele grecești. Primirea ce le-o făcură marinarilor noștri, cred că numai M. S. Regelui Carol al II i-ar fi făcut-o. D I Profesor T. M. ținu o frumoasă cuvântare, în care laudă curajul acestui viteaz copil dobrogean.

Formalitățile fură foarte scurte. În zorii zilei navigatorii luară drumul spre larg. Santinela din port dădu onorul, așa cum se cuvenea unor eroi viteji. Ușor Sisi se desprinsese de lângă ponton. Ionică cu mâna la șapcă salută militarmente santinela română de la gurile Dunărei.

Vaporul nostru plutea spre largul mării, care începuse să se coloreze roșu înspre răsărit. Peste puțin Sulina se perdu în zare.

Atunci izbucni din adâncuri un soare vesel hohotind în scânteeri argintii. Și nava¹⁾ plutea departe, mânată de dorul necunoscutului, spre meleagurile Insulei Fermecate..

DE VORBĂ CU REVISTA NOASTRĂ

Te-ai născut abia de-o iună, dar nu ești de treabă,
Știi?

Mi-ai furat timpul de-odihnă, de plimbări
Și bucurii!

Cine-o să mai bată mingea și-o s'alerge
Până'n noapte

Dacă tu vii cu șarade

Și cuvinte încrucișate?

Cine lecția s'o învețe la istorie

Din carte

Dacă Nenea Nicu scrie

Numai lucruri noi,

Și fapte,

Care aici se petrecură, la noi în județ.

Ș'in sate

Cum o să vedeți îndată

Dacă citiți mai departe,

GLUMICI

POVESTEA ORAȘULUI TULCEA

...Toți ai casei plecaseră la plimbare. Moș Nae stătea singur acasă. Cu luleaua în colțul gurii, răzimat pe coate, privea afară la fulgii de zăpadă care se jucau șagalnici prin curte. Se gândea la timpurile când era copil ca Vasilică și Lenuța, nepoții lui, cari nu erau acasă. Fără ei, casa părea pustie. Deodată, ușa se deschise încet-șor și nepoții călcând ușor se apropiară de bunicul și-i acoperi ochii cu mânuțele lor înghețate, răzând cristalin. Zâmbind le apucă mâinele și îi puse pe genunchi.

— Pe unde ați fost, dragii bunicului? zise moșul voios.

— Am fost la plimbare, răspunseră copiii, în cor.

Apoi, după ce povestiră bunicului unde au fost și ce au văzut, se așezară pe pat.

În odaie era cald și focul duduia, cum dudue motorul de automobil.

Bunicul se așeză cu spatele la sobă, apoi după ce se mai gândi, se așeză lângă copii.

— Dragii bunicului, vreți să vă spun o poveste?

— Dar cum se cheamă povestea pe care vrei să ne-o spui?

— Povestea orașului Tulcea!

— E frumoasă povestea aceasta?

— Frumoasă dragii bunicului! Pe șoseaua Babadagului, cîm treci pe lângă Cercul de Recrutare, pe mîna dreaptă a deal, se găsesc niște ridicături de pămînt și niște șanțuri. Acolo, în vechime, era o cetate numită „Cetatea lui Tul”, unde stateau strajerii și soldații care dădeau de știre oamenilor din oraș, năvălirea dușmanilor.

— Bunicule unde se acundeau oamenii cînd era războiu?

— Bieții, unde să se ascundă? Fugeau la pădure, căci prin locurile unde se găsește azi orașul, pe-atunci era o pădure mare, și deasă, din care nu se mai vedea nimic. Se ascundeau acolo!

— Săracii!. Dar orașul unde se găsea atunci, dacă aici era pădure?

Ași dori să fiu un scriitor ca Ion Creangă și să fiu tradus în toate limbele.

—Ehei, orașul era spre soare—apune ! Pe locul unde se zice astăzi „La Tabără“ și pe dealul dinspre apus și miază noapte unde-i uzina de apă, acolo erau casele locuitorilor.

— De ce se chiamă orașul nostru Tulcea ?

— Ascultați ! Demult, când cetatea despre care vă spusai, era zidită și îngrijită, era un voevod care se chema Tul. Voievodul acesta, pe cât de bun cărmuitor era pe timp de pace, pe atât era de viteaz și priceput în războiu. Intr-o zi pe când judeca doi oameni, un ostaș i-aduce știrea că păgânii au năvălit în țară.

Tul, care cum v'am spus, era un viteaz fără pereche, pe loc își strânse soldații și eși înaintea dușmanilor, care veneau dinspre Babadag. Înainte de luptă chemă pe căpitani să se înțeleagă.

— Ce facem, căpitanii mei ?

Tul, dragul nostru, noi zicem să stăm în fața dușmanului până la ultimul om. Tu însă întoarce-te la „Cetatea ta“ și acolo să aștepti dușmanul.

— Nu, dragii mei !.. Uite, ce zic !.. Să se facă niște șanțuri și acolo să așezăm niște prăjini care vor avea în vârful lor, căciuli. Vre-o câțiva soldați ascunși în șanțuri vor trâmbița, iar alții vor mișca prăjinile, astfel ca dușmanul să creadă că acolo se află grosul oștirii.

Căpitantul Isac va face cum va fi mai bine ! Noi cu restul soldaților ne vom înșira pe marginea pădurii din dreapta noastră. Așa ! Când vom vedea că dușmanii năvălesc spre șanțuri, soldații, care vor fi cu noi, vor trage cu arcurile în plin. Ce ziceți de planul meu ?

— E bun foarte bun ! Răspunseră căpitanii într'un glas.

— Și acum D-zeu să ne ajute ! Căpitane Isac, vin să te sărut ! Războiul e mare pacoste pe capul oamenilor, dar pământul țării noastre mai presus de orice ! Cine știe ce mi se poate întâmpla ! Așa dar, știi ce ai de făcut !

Voievodul Tul cu căpitanii și oastea rămaseră spre pădure, iar căpitantul Isac cu soldații săi, așezară prăjinele astfel, că din depărtare păreau adevărați soldați. Noaptea se lăsă încet, încet, învăluind oastea lui Tul Voievod, ca în tr'un vâl de nepătruns. Țârâitul greerilor spinteca tăcerea nopții cu muzicuțele lor adormitoare..

În dimineața următoare, armatele dușmanului se apropiară de șanțurile căpitanului Isac. O ploaie de săgeți sfârtecără prăjinile mișcătoare, care însă stăteau locului. Infuriați de supărarea cu care primiră săgețile, se pregăteau să năvălească la șanțuri, când Tul din marginea pădurii le trimiseră câteva mii de săgeți.

Zăpăciți de lovitura primită, dușmanii dădură înapoi să-și vină în fire, când iar câteva sute de săgeți le răriseră binișor rândurile. Neștiind ce să creadă, ei voiau să vină spre pădurea unde era Tul cu ostașii săi, dar deodată căpitanul Isac cu trâmbițașii lui începură a trâmbița pentru lupta corp la corp.

Ingrozii peste măsură, dușmanii începură să se retragă. Voievodul Tul călare pe un cal alb, în fruntea călăreților lui, năvăli asupra păgânilor, care la gândul că vor fi prinși din două părți, începură a fugi care de care mai repede, aruncând arme, haine, aruncând tot, numai să fie mai ușori, să poată fugi mai repede.

— Voievodul Tul ce-a mai făcut după aceasta? întrebare nerăbdători reperiți?

— În fuga după dușmanii țării, căpătă vre-o câteva răni grele. Știind că moartea este aproape, cu glasul stins chemă căpitanii în jurul lui și le zise: „Duceți-mă acasă, ...la cetatea... mea Tul...cea dragă! Acolo... să mă...îngropați! Apoi muri.

Căpitanii îl duseră la cetate unde îl înmormântară cu mare cinste.

De atunci, voievodatul lui Tul, după ultimile lui vorbe, Tul...cea dragă, s'a chemat Tulcea, iar orașul s'a mutat mai spre răsărit, aici unde se află astăzi.

NENEA NICU

MAMĂ

Din vârsta fericirii fără minte,
Icoane dragi mi-apar mereu'nainte.
De lume răzlețită și sfioasă,
În ramă de salcâmi zăresc o casă :
Și 'n casă, într'un colț întunecat,
Văd un copil de mama lui certat.
El mâinile și'ntinde spre iertare
Dar ea-i tăcută și ne'ndurătoare.
Din toți câți trec nu-i nimeni să-l aline,
Și plânge înăbușit copilul,
Ș'adoarme în suspine...

Dar peste noapte-o biruește dorul,
Din somnu-i sare muma,
Și spre unghierul unde doarme-odorul
Pășește'n vârful degetelor numa..
El simte cum s'apleacă peste dânsul
O umbră bună, ce l-ar desmerda
Și'ntr'un suspin, pe când ea-i șterge plânsul
Întinde brațele lui mici spre ea

PANAIT CERNA

poet dobrogean născut în com. Cerna
Jud. Tulcea

Ne plac cântecele și poveștile.
Dați-ne cât mai multe !

Dorim, ca de pe acum, să învățăm a ne conduce singuri.

Iubim florile și animalele.

Amintiri dintr'o vacanță

Se apropia Crăciunul. Ningeă mărunț și vântul spulbera fulgii de nea, cari nici n'apucau s'ajungă la pământ. Ulițele satului erau pustii. Oamenii își găseau de lucru pe lângă casă.

Eram în vacanță de vre-o două zile și ne adunaserăm cu toții la sat, ba încă mai așteptam și niște rude ce nu mai soseau. Eu eram în clasa I a primară și pe atunci credeam în Moș Crăciun și'n bunătatea lui! Stam cu fruntea lipită de geam și priveam departe. Mă gândeam și eram așa de confundată în gândurile mele, că nici n'am simțit când a intrat în casă Mama Ilinca, cu'n braț de lemn. Ea se apropie de mine și păturindu-și șorțul, mă întrebă: „Ai văzut depeșă : ? ” „Care ? ”, am întrebat-o eu și fără să aștept răspunsul, am luat-o la fugă, ieșind ca o furtună. Veniau în sfârșit cei mult așteptați! Mă bucuram eu, dar nu indeajuns. Mă gândeam c'o să-mi aducă jucării și bonboane, care nu-mi displac. Imi mai dădeam cu gândul c'o să mergem cu sania în satul vecin unde erau copii mulți și veselie. Ce nu mă mulțumea pe mine era însă o dorință, care dacă o împărtășiam cuiva eram sigură că nu mi-o îndeplinește, iar de-o țineam tăinuită, mi se părea că mă apăsă pe suflet.

Dorința mea era să merg și eu cu colindatul, ca toți copiii. Știam că părinții n'or să mă lase cu nici un preț. Acum văd că aveau dreptate, dar atunci mi se părea că greșesc, când spuneau că nu se poate. „De ce să nu se poată ? ” cugetam eu. Dacă toți părinții ar spune că nu se poate, atunci ar însemna să nu mai colinde nimeni. Așa că fără să cer cuiva vreun sfat, pentru prima oară m'am hotărât să fac ceiace mi-am pus în gând. Era ajunul Crăciunului. În casă era atât de multă treabă, că nici nu mai știam unde să stau. Mămica prin odăi deretice; Varvara dădea ajutor când prin casă, când prin bucătărie unde era Mama Ilinca, tăticu la oraș ca să primească musafirii și să mai facă unele târgueli, Badea Dumitru tăia porcul, iar Moș Vasile se îndeletnicea cu curățitul sâniei și țesălatul cailor. Toată lumea era ocupată, numai eu imi făceam planuri și mă pregăteam de fugă. Când s'a întunecat bine, m'am îmbrăcat cu o haină lungă și groasă, mi-am pus pe cap o căciulă și, cu inima strânsă, m'am furișat din casă. Nu m'a observat nimeni. Lenuța, fata preotului și Maricara, fata unui

sătean, m'așteptau lângă pod. Satul răsuna de cântecele colindătorilor. Ulițele erau pline de cete de copii. Noi, pentru prima oară mergeam cu colindatul și eram cam stângace. Eram și fericiți și nenorociți ! Dar eram mai mult fericiți și bucuria ce-am simțit-o în seara aceea n'am mai simțit-o niciodată până acum. Vesteam și eu Nașterea Mântuitorului și credeam că săvârșesc o faptă cu adevărat frumoasă. Când ne întorceam spre casă, ningeă. Lenuța nu știu cum a făcut, de-a alunecat și a căzut. Covrigii, roșcovele și tot ce căpătase se împrăștiară. Când se sculă începu să adune de pe jos ce putea, dar fiindcă era noapte și nuse vedea unde-i sunt covrigii, începu să plângă.

I-am dat tot ce căpătasem eu și ea a tăcut. Lângă pod ne-am despărțit. Acasă era lumină peste tot și o ceată de copii cântau la fereastră. M'am amestecat și eu printre ei, iar când ieși Varvara să le împartă covrigii și roșcovele ce li se cuvineau, m'am strecurat în casă. Mămica, tătucul, unchiul și mătușa m'au întrebat într'un glas unde am fost. Pe mine m'a podidit plânsul. Lacrămile calde îmi alunecau pe obraji înghețați. Mămica m'a desbrăcat de haină, care era plină de zăpadă și mi-a scos și căciula.

Cu capul plecat îmi așteptam pedeapsa. Dar bunui Dumnezeu a avut grijă de mine și m'a scutit de aceste neplăceri. În loc de ceartă, părinții m'au mângăiat și mi-au spus că mi se puteau întâmpla multe. Unchiul, care era preot, m'a lăudat chiar.

Eram fericită pentru a doua oară și-mi venea să sar în sus de bucurie.

Noaptea aceea de Crăciun mi s'a părut cea mai frumoasă noapte. Acum de câte ori aud colindele, îmi aduc aminte cu drag că am fost și eu odată fericită cu adevărat.

MATEIESCU CORNELIA
cl. I-a L. Pr. I.-Tulcea

Congaz : o piesă de teatru

PORTUL TULCEA (descriere)

Stăteam într'o zi la Monument și îmbrățișam cu privirea întreaga înfățișare a portului Tulcea.

Timpul nu era tocmai cald și un vânt ușor bătea dela vest.

În fața portului era ancorat un vapor de mare, care încărcă grâu.

Căruțele încărcate cu saci se vedeau ca niște vietăți mici, albe, ce se târau dela magazie către vapor.

Dela Galați venea vaporul de pasageri „Domnul Tudor”. Când au început să se coboare călătorii din vapor, iar alții să se urce, aveam impresia unui furnicar pe care l-a răscolit cineva cu bastonul.

Prin fața portului mai treceau 3 corăbii cu pânze, înspre Sulina. Bărcile, cari fac cursa între Tulcea și Regele-Carol, stăteau înșirate dealungului cheiului ca niște clape de pian. Câteva din ele care se mișcau încet dela un mal la altul, păreau niște muște mari, pe o oglindă.

Privind mișcarea din port, mă gândeam câtă deosebire este între viața de aici, din port și aceia dela munte.

Acolo, la munte, pare mai ușoară munca, pentru că se lucrează în aer curat. Aici, mai ales vara, pe timp de furtună, când căruțele cară sacii la vapor și se descarcă cerealele în hambare, se ridică niște nouri de praf de te îneacă. Dar, bucurie și tristețe, belșug și necazuri, sunt pretutindeni!...

IANCULESCU EMANOIL
Cl. III-a L. Pr. C.

DE ȚINUT MINTE:

- 1) *Județul Tulcea* are cea mai mare suprafață din întreaga țară (839860) ha. după care vine în al doilea rând jud. Cetatea Albă cu 800000 ha. Bihor 789.700 ha. ș. a. m.d. (uitați-vă pe hartă și socotiți în km²)

DIN COPILĂRIE

Din câte mi-au spus părinții și din câte mi-aduc aminte din anii copilăriei, ea n-a fost atât de liniștită de cum trebuia, din pricina războiului. Tata era pe front, mama îngrijată, acasă. Mama spune că m'am născut într-o Duminică, în luna Iulie, orele 12 a. m. Toți s'au bucurat la nașterea mea și toți spuneau că o să am suflet bun, fiindcă m'am născut Duminică. Țin minte cum mă jucam întâi cu jucării de copii mici și cum mi-a adus Moș Crăciun un cal de lemn, pe când eram de patru ani. Vara mai veneau la mine alți băeți, tovarășii mei de joc. Când m'am făcut de 6 ani mama a început să-mi vorbească mai des de școală și într-o zi mi-a dat un abecedar și o tăbliță pe care am început să scriu. Cu fiecare literă învățată, mi se părea cu sunt din ce în ce mai mare. In fine șosi și ziua cea mare, în care mama ma duse la școala primară ca să mă înscrie în clasa I-a.

Câtă bucurie pe mine, că încep acum să cunosc alți copii de vârsta mea. Și în fiecare zi, timp de patru ani făceam acelaș drum și din ce în ce cu mai mare drag. Cu fie care anotimp, ulița noastră lua altă înfățișare, cu alte jocuri și bucuriii. Iarna făceam oameni de zăpadă, ne băteam cu bulgări și ne dădeam cu săniile. Era mai mare hazul să ne vezi venind unul peste altul, când săniile se răsturnau.

Vara ne jucam cu zmeie, cu bile și cu arșice. Vor trece și cei patru ani cu amintirile cele mai plăcute ale frageței mele copilării și va sosi și ziua în care voi fi înscris la liceu. Va trebui să cunosc alte drumuri, cu străzi mai largi și cu case mai frumoase, dar tot mai dragă îmi va rămâne străduța mea îngustă și liniștită, de care îmi sunt legate atâtea amintiri scumpe.

PAPADOPOL GH.
cl. IV primară

Primim spre publicare : compoziții reușite, poezii ușoare, pentru copii, șarade, ghicitori jocuri și desene. Trimiteți-le pe adresa : C-tin Petrache revizor școlar-Tulcea.

IEPURAȘUL

Era odată o fetiță pe care o chema Marioara. Ea era foarte cuminte și ascultătoare. Tatăl Marioarei era lucrător la o fabrică. Într-o zi, după ce veni de la școală, mămică ei îi spuse:

— „Uite Marioaro, eu nu sunt bine astăzi și te rog pe tine să-i duci de mâncare tăticului”. Marioara luă legătura cu mâncare și plecă. Afară era un frig... ea acuma și fetița mergea repede să nu înghețe. Când ajunse la marginea orașului aproape de fabrică, văzu pe câmpie un iepuraș fugind. Marioara, când îl văzu, lăsă legătura cu mâncare jos și începu să alerge după el. Iepurașul se sperie și o luă la goană și mai tare. Un vânător care din întâmplare trecea pe acolo, văzu iepurile, puse pușca la ochi și-l doborâ la pământ.

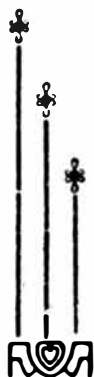
Marioara plecă cu lacrimi în ochi mai departe. Cum mergea ea așa, deodată zărește sarind în jurul unei tufe, un alt iepuraș mic, mic de tot. Se apropie încet încet și când colo ce să vezi? Era culcușul unui iepuraș, drăgălaș, cărui de acum înainte nu avea cine să-i mai dea de mâncare, căci pe mama lui o împușcase vânătorul.

Marioara luă iepurașul din culcușul lui, îl puse în șorț și plecă mai departe.

Când se întoarse acasă nu mai putea de bucurie. Îl arătă mamei ei și-i dădu de mâncare, așezându-l repede lângă sobă și mângâindu-l, pe blana lui cea moale. Iepurașul era foarte fricos, se ascundea sub pat și fugea de Marioara. Mai târziu se făcu mai blând și Marioara îl iubea și mai mult, jucându-se toată ziua cu el.

Iepurașul mânca mai mult foi de varză și lapte! Dar cu toate că Marioara îngrijea la el, lui nu-i mergea atât de bine ca lângă mama lui, în culcușul de lângă tufă. Din zi în zi iepurașul slăbea și se arăta tot mai trist. De teamă să nu moară, tatăl Marioarei îl tăie. Ce credeți că a făcut mama Marioarei cu carnea? Blana i-o puse Marioarei la hăinuță și de câte ori se îmbrăca își aducea aminte de micul ei prieten.

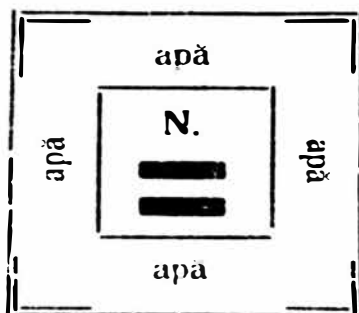
ALEXANDRINA GALĂȚEANU

DESVELIREA MONUMENTULUI

SĂ INVĂȚĂM JUCÂNDU-NE

PUNTEA MINUNATĂ

Iată un loc de forma unui patrat, împrejmuit cu un șanț plin cu apă, peste care un copil Narcis, nu poate sări în afară.

El are două scânduri, dar nu se poate folosi de ele, căci scândura e lungă exact cât lățimea șanțului. Se muncia el cu gândul cum să facă pentru a scăpa de acolo și nu ajungea la nici un capăt. Atunci veni Ionel, un prieten de al lui și-i spuse să așeze scândurile într'un anumit fel, pentru a construi o minunată punte.

Ghiciți voi, copii, cum au făcut Narcis și Ionel puntea. ?

Trimiteți-ne desenul de mai sus cu scândurile așezate !

JOCURI

Joc în triunghi

- 1) ■ ■ ■ ■ ■
- 2) ■ ■ ■ ■
- 3) ■ ■ ■
- 4) ■ ■
- 5) ■

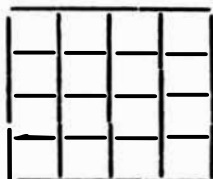
- 1) Cel ce s'a născut la 25 Decembrie
- 2) Împărat care ordonă măcelul pruncilor
- 3) Pământ
- 4) Umed, plin de apă
- 5) Consoană. Vertical la fel.

Şaradă

Partea 'ntăi, ca şi a doua,
Sunt monede, se'nrudesce ;
Iar de sunt alăturate
Un viteaz aflaţi şi poate
L-aţi citit chiar în vreo carte,
Că-i eroul multor basme (în grai bătrânesc,)

de IANCULESCU E.
cl. III Liceu

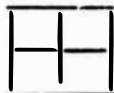
4) Joc în pătrat

Capitală în Europa
Calif arab.
Ce-i mai scump în lume
Lucram pământul

—Vertical la Fel

5)

Ştergând 4 liniuţe căpătaţi
2 pătrate

DUMITRIU EUG.
cl. IV pr.

GHICITORI

1) Am două găini boghete
Stau la moşul sub perete

**

2) Găinuşă — Gălbinuşă
Trece marea 'n picioruşe

3) Hanţuri, Banţuri
Trece pe uliţi
Cu o mie de sulii

**

4) Michiduşa mititel
Se ia lumea după el !

5) Rădăcină pătrăcină
Rar voinic care-o desbină.

PETCU DUMITRIU
cl. IV-a primară

Puțină veselie

NEVINOVĂȚIE

- Profesorul :* Ionescule, să-mi spui repede: Dece pământul este turtit la cei doi poli ?
- Ionescu (fricos)* Nu știu D-le Profesor, zău că nu l-am turtit eu !
7X8
- Tatăl către copil :* Ia spune-mi Mișule cât fac 7X8 ?
- Mișu :* 7X8 = 56
- Tatăl :* Nu se poate ! Sunt 30 de ani de când am învățat în cl. I și 7X8 făcea tot 56. Ce dracu nu s'a mai schimbat profesorul ?

ȘIRET

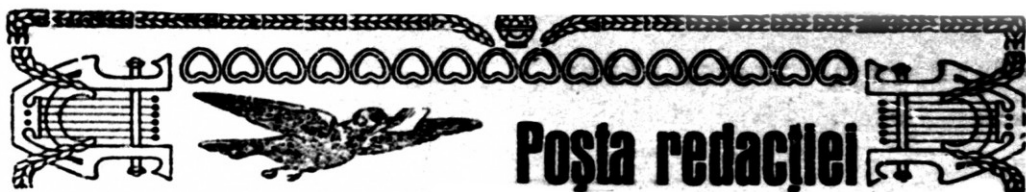
- „Mămico, ce ai spune dacă m'ar călca un automobil, și mi-ar rupe pantalonii„ ?
- „Ce tot vorbești prostii ? Cine să se mai gândească la pantalonii tăi, dacă te-ar călca automobilul“
- „Vasăzică n'ar fi nimic ?
- „Sigur“
- „Ce bine-mi pare. Tocmai mi i-am rupt și-mi era frică să nu mă bați“!

INTRE COPII

- N'ai niciun frate ?
- Nu.
- Nici soră ?
- Nu !
- In cazul ăsta trebuie să fii tare nefericit !
- Dar dece ?
- Păi cu cine te bați tu seara, în pat, cu pernele ?

GLUMIC

Dorințele copiilor publicate în revista noastră, sunt culese din lucrarea D-lui Traian Belcescu : Psihologia Copilului de Oraș

Copii ! Urmăriți în No. 3 al „REVISTEI COPILULUI DOBROGEAN” Minunatele Călătorii ale lui Ionică Gâtscurt ! Veți face cu toții, pe nesimțite, o plăcută excursie pe Mare, vizitând cu închipuirea voastră locuri străine, pline de vraja basmului.

Elev Calcanți V. cl. II Am citit „Cum am petrecut vacanța Crăciunului”. Este o compunere foarte bună, dar n-o putem publica din lipsă de loc. Fă și alte compuneri.

Elevei Dumitru Eugenia cl. IV. Jocurile, bune ! La adunarea curioasă trebuie să iasă 15 în toate direcțiunile ; șarada deasemeni foarte interesantă, dar trebuie versificată mai bine. —Mai trimite jocuri.

Elevei Lazarovici Căla cl. IV „Datinele Crăciunului” foarte frumoasă, dar a trecut timpul. O vom publica într'un număr de Crăciun. Trimite alte compuneri frumoase.

Elev Arvanțopol Cezar cl. II Nu-ți putem publica compunerea ! A trecut prea mult dela vacanță. Mai încearcă ! Trimite-ne altceva.

— Primim spre publicare : jocuri de cuvinte ușoare șarade și ghicitori care n'au fost publicate în alte reviste. Compozițiile să fie simple cu vorbe cunoscute de toți copiii și cât se poate de scurte.

Deslegătorii jocurilor dela pag. „Să învățăm jucându-ne”, să ne trimită rezultatul prin d-nii învățători. În fiecare număr se va publica numele tuturor deslegărilor. Cel care va reuși să deslege toate jocurile va primi un premiu, iar la sfârșitul anului se va alege șampionul (învingătorul cel mare), pe care îl veți cunoaște cu toții ; fotografia lui va fi publicată în revistă.

Cine primește revista și n'o restituie, este considerat abonatul nostru !